

- Не ти ли се е случвало да се влюбиш, преди обектът на влюбването да се появи? – попита Учителят и го погледна с ромонещия си поглед.

- Нннн. Не. – запъна се Горски и зениците му запечатаха лицето на възрастния мъж на фона на зеления високопланински хребет като дежа вю.

Учителят продължаваше да го гледа. Горски продължаваше да се бори с мисълта, че току що изреченото е невъзможно.

- Добре, искаш да кажеш, че нищо не знам за...

Белобрадият продължаваше да го гледа.

Не високомерно, нито насмешливо, нито бащински или покровителствено.

„Да. Гледа ме като огледало“ – най-накрая сравнението дойде в главата на Горски:

- Ама така цялата концепция за това какво е животът се обръща наопаки! – продължи Горски и този път се зачуди дали в тъглчето на устата на Учителя наистина се появи усмивчица или си въобразяваше.

Точно в този момент на Горски страшно му се прииска да скочи в лодка и да отпраши надалеч от всичко. Обаче нямаше нито лодка, нито какъвто и да е водоем наоколо.

Или поне да влезе в някаква вода! Да се наплиска! Да се махне!

- Няма ли езеро някъде наоколо? – чу се да пита на глас след кратък миг, в който не помнеше Учителят какво правеше.

- Има. От другата страна на рида – каза възрастният мъж и посочи нагоре с дългия си ръкав, от който ръката почти не се виждаше да се подава.

Горски тръгна натам. Учителят постоя и погледа след него. После се усмихна.